

— Отбихме го.

— Тъй. И сега пакъ щете. Като разпрегнете колата да нощувате и накладете огънь, моля ти се и да чуешъ моминска пѣсенъ, недей ходи на одаишка седѣнка.

— Защо, мале?

Бабицката мина отпреде му и го загледа.

— Защо ли? Какъ ще ти кажа. Ти си досущъ като тетья си на младини. Носишъ въ пояса неговата свирка, а на рамене неговата глава.

Ненчо дръпна синджиритѣ.

— Не бързай. Стой да те погледамъ. Я! Много си хубавъ, Ненчо. Ако съмъ ти мила, недей въ Одаитѣ. Дай клетва!

Ненчо се засмѣ. Кротко я помилва по бѣлата глава и потегли синджиритѣ. Тежко тръгнаха подире му биволитѣ. Дрънна голѣмия звънецъ. Колата емна надолу отжпкания жилавъ пѣтъ да гони керванджитѣ.

Старухата закрили съ ржка очитѣ си отъ слънцето, което захождаше между клонака на окапалитѣ круши, и дълго гледа какъ се люшка кратунката окачена на дѣсната ритла. Духна вѣтъръ, дигна нападалата крушова шума по пѣтя и скри колата. Само звънеца гълчолѣше. И чакъ когато млъкна, бабицката се върна, притвори вратнята и не влѣзе въ кѣщи, ами мина по омърлушения дворъ, спрѣ се подъ черницата, откъсна единъ сухъ листъ,